

Czas wychodzi codziennie wyjąwszy niedziele i dni świąteczne.
Oddzielne N^o „Czasu“, o ile zapas starczy, w Krakowie po 10 c., z przesyłką pocztową 12 c.

Prenumerata wynosi:

	na rok	na kwartał	na 2 miesiące	na 1 miesiąc
mięsiowa w Krakowie	złr. 20	złr. 6	złr. 4	złr. 2
złr. 24	złr. 6	złr. 4	złr. 2	złr. 2
złr. 32	złr. 8	złr. 6	złr. 3	złr. 3

Prenumerata przyjmuje się tylko od 1go do ostatniego dnia w miesiącu. — **Liście z piórnymi i przekazy pieniężne** prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) uprasza się nadsyłać franco do Administracji „Czasu“ w Krakowie. — **Liście reklamacyjne** niezapłacone niepodlegają opłacie pocztowej. — **Liście niefrankowane** nie przyjmują się. — **Kłopoty** nadsyłane Redakcyi niezwracają się, lecz bywają niszczone.

Przedpłata na „CZAS“

od dnia 1go Stycznia 1876 r.

Z przesyłką pocztową w państwie Austriackim:

	na pół roku	na kwartał	na 2 miesiące	na 1 miesiąc
złr. 12	złr. 6	złr. 4	złr. 2	złr. 2
złr. 16	złr. 8	złr. 6	złr. 3	złr. 3

w Krakowie:

	na pół roku	na kwartał	na 2 miesiące	na 1 miesiąc
złr. 10	złr. 5	złr. 3	złr. 2	złr. 1

Uprasza się o wczesne zamawianie i wyraźne wypisanie nazwiska i miejsca odbioru, albo nadesłanie dawnej opłaty drukowanej z adresem.

Prenumerata liczy się tylko od **pierwszego** do ostatniego dnia w miesiącu.

Prenumeratę najdogodniej przesyłać **przekazem pocztowym**.

Cena „Czasu“ za granicą ogłoszona jest w tytule każdego numeru.

Kraków 3 stycznia.

Times wzywa Francję do wspólnego działania na Wschodzie. *Journal des Débats* odpowiada na to wezwanie odmownie, gdyż Francja zajęta wewnętrznym urządzeniem, pragnie w pokoju używać owoców pracy. W tym dialogu dwóch pierwszych dzienników obu krajów przedstawia się położenie Europy. Francja zajęta robotą domową, Anglia odosobniona; nie ma przeto nikogo w Europie, co by równowagę związek trzech cesarstw, a choćby też, co by przy bliskim rozwiązaniu kwestyi wschodniej mógł bronić interesów, które nie odnosiły się wyłącznie do spraw trzech rządów skoalizowanych. Takiemi interesami są sprawy ludów zamieszkujących Turcję, a przyszłych naturalnych spadkobierców państwa Otomańskiego. Francja i Anglia chciały być w wojnie wschodniej wstrzymać zapędy Rosji, a stanęły do boju nie tyle dla jej osłabienia, jako raczej dla utrzymania całości Turcji. Dla tego żadnego nie wywarły wpływu na wewnętrzne stosunki półwyspu Bałkańskiego; dla tego wobec Grecji zajęły postawę nieprzyjacielską; dla tego nie dbały o utrzymanie autonomii niektórych wysp Archipelagu, jak Samos; dla tego nie wsparły żywiołu chrześcijańskiego greckiego na Kandy; dla tego nie zabezpieczyły Maronitów w Syrii ich praw i religii. W wojnie ówczesnej nad Dunajem nie myślało o przyszłym losie mieszkańców Turcji, a gdy teatr wojny przenosił się do Krymu, już tylko miała ona charakter więcej rycerski i honorowy, niż polityczny. Roczniaki militarne zubożone zostaty imionami Balaławy, Inkermann, Sébastopolu, ale politycznego zwycięstwa nie odniosł Zachód. Ten sam błąd, jaki spotkał Napoleona I, gdy zamiast zdobyć Polskę na Rosji, postanowił tylko pokonać Rosję, powtórzył się pod Napoleonem III; szło jedynie o pokonanie Rosji.

Utworzenie Grecji, Serbii i Rumunii, oraz przyznanie Czarnogórze niezawisłości, było skazówką do rozwiązania kwestyi wschodniej zarówno przed dwudziestą laty, jak jest nią i dzisiaj. Pierwszym atoli krokiem dyplomacji było po wybuchu powstania w Hercegowinie, upomnieć Serbię i Czarnogórę aby nie rozpoczynały kroków wojennych; Grecja zaś rozpoczynać ich nie myślała, widząc, że tu nie idzie o utworzenie nowych i dzielnych państw na gruzach islamu; w przeciwnym razie byłaby i ona chętnie sięgnęła po Epir i Tesalię, a nawet po Stambuł.

Jak rzeczy dziś stoją, najbliżsi sąsiedzi Turcji, Austria i Rosja, pracują dla wpływu swego na Wschodzie, nie zaś dla usamowolnienia ludów chrześcijańskich w Turcji. Wprawdzie o prawa ich upominają się, ale narodowe i polityczne tych ludów urzędnicy nie wchodzi w rachubę obu rządów cesarskich. Tu i owdzie dają się słyszeć domysły, że zamysły zaborec kierują polityką dwóch tych rządów. Ale przyrost taki terytorjalny mógłby się stać także ciężarem i kłopotem, absorbowałby interesy innostronne i zrodziłby kwestję kompensat dla niemogących być bezpośrednio wynagrodzonych Niemiec. Owszem, rozwiązanie kwestyi wschodniej wcale nie postąpiło, może nawet cofnęłoby się, bo ofiarą polityki zaborec padłaby nawet i te dzielne księstwa u dolnego Dunaju, które już są społecznie i politycznie zorganizowane i mają przyszłość przed sobą.

Kwestyi wschodniej nie załatwi nadanie jakiej konstytucyi, czy to firmanem sułtańskim, czy programem hr. Andrassego, bo nie dość ulżyć niekiedy ludom, trzeba, chcąc je dla ludzkości i cywilizacji pozyskać,

stworzyć dla nich jakieś ognisko skupiające ich lokalne sprawy i budzące poczucie węzłów narodowych. Księstwo Serbskie z długiej niewoli tureckiej oswobodzone, wcześniej doszło do pewnego stopnia wykształcenia, niż ta część ludu serbskiego, która zamieszkuje południowe posiadłości monarchii austro-węgierskiej. Był polityczny jest bowiem warunkiem rozwoju narodowego i moralnego. Rozpostarcie się Austrii i Rosji w posiadłościach tureckich może dodać obu tym państwom potęgę, ale może je też osłabić i zwichnąć ich stanowisko; nie stworzy jednak w zabranych prowincjach nowego życia i nie pozyska ich dla cywilizacji europejskiej. Jeśli zaś aneksja nie jest ostatnim słowem dzisiejszej interwencji, to zaprawdę zamiast oswobodzenia chrześcijan, będziemy widzieli tylko wojnę domową ponawiającą się od czasu do czasu, ale nie przeobrażającą społeczne państwa Tureckiego. Jedyną drogą rozwiązania kwestyi wschodniej z korzyścią dla oświaty i chrześcijaństwa, dla podźwignięcia całego półwyspu Bałkańskiego z moralnej i materialnej nędzy, byłaby naturalna formacja ludów tamecznych w państwa, czy to przez powiększenie Serbii i Grecji, czy przez utworzenie mniejszych dzielnic i oddanie ich pod opiekę Europy.

KORESPONDENCJA „CZASU“

Wiedeń 2 stycznia.

(R.) Dziś wieczór ministrowie ks. Andersperg, baron Lasser, De Pretis i Chlumetzky wyjeżdżają do Pesztu, aby jutro rozpocząć rokowania z ministrami węgierskimi tak w sprawie rewizji ugody cewno-handlowej, jakoteż i w sprawie bankowej. Także hr. Andrássy będzie obecnym w Pesztie w czasie rokowań. Wyjazd ministrów do Pesztu tłumaczy się pożytem N. Pana tamże, pobyt zaś monarchy w Pesztie może tłumaczyć się potrzebą wyrzucenia nacisku korony bądź na rząd węgierski, bądź na opinię w stolicy węgierskiej w razie, gdyby ministrowie węgierscy stawiali opór nieprzezwyciężony. Obecność N. Pana w Pesztie w chwili rozpoczęcia tak stanowczych i ważnych rokowań nie jest zapewne przypadkową. Zjazd ministrów z tej i z tamtej strony poprzedził konferencja obu gabinetów i postanowienia dotyczące wiadomych przedmiotów. Uspokojenie obu stron jest poważne. Można wprawdzie być przygotowanym na pewne ustępstwa wzajemne w kwestjach podrzędnych, ale zasadniczo oba gabinety nie okazały się skłonni do daleko sięgających koncesji, czy to w sprawie cłowej, czy to w sprawie resystencji podatków niestających, czy też wreszcie w sprawie bankowej. O ile słychać, wszystkie te sprawy mają być razem traktowane. Mówią dalej, że ze strony najbardziej decydującej wyrażono życzenie, aby rokowania szybki wzięły obrót. Pojmujemy, że w chwili — gdy polityka zagraniczna zaczyna być ważną — pragną jak najspieszniej doprowadzić do zgody domowej. Rok wice bieżący rozpoczyna się dość zagadkowo dla monarchii austriacko-węgierskiej. Tak sprawy węgierskie, jak i zewnętrzne przedstawiają znak zażycia. Jeżeli kiedykolwiek, to wobec sprawy wschodniej i stanowiska Madziarów w tej sprawie, obrót polityki wewnętrznej zawisł od obrotu polityki zagranicznej i na przemian. Epoka wspaniałości, chwilejności i polowiczności dochodzi kresu swego, a zbliża się godzina stanowczych kroków. Niepodobna bowiem będzie ani w sprawie ugody z Węgrami, ani w sprawie hercegowińskiej wybijającej nadal prowadzić politykę. Rok bieżący będzie bowiem świadkiem groźnych wypadków na Wschodzie.

Paryż, 28 grudnia.

(B) Wiceprezes gabinetu miał już może chwilę odwetu a może nie, przeistanie ich miażdż do rozwiązania Izby, lecz zdaje się, iż prawy środek już podnieść się nie potrafi. Na wczorajszym posiedzeniu Dufaure zażądał dla ustawy prasowej oświadczenia nagłości, a pomimo opozycji sprawozdawcy komisji, uznano nagłość i przystąpiono do szczegółowego rozbioru artykułów ustawy.

Przyjęto art. I z poprawką p. Bertaud, który przypomniał, iż komisja mocno była zadziwiona omówieniem, za którego pomocą uniknięto wzmiarki o rzeczypospolitej, zażądał i otrzymał zmianę redakcyi paragrafu wstępnego, w której pomijając wyrażenie „władza“ i rozdzielał władzę, wszystkie instytucje wynikające z konstytucyi zamknięto w jednym wyrażeniu: rząd Rzeczypospolitej. Kto przypomniał sobie, z jakim uporem Buffet dowodził w komisji konieczności uniknięcia tych dwóch wyrazów, mogąc ich sprzeciwić według niego konstytucyi, zawierającej w sobie warunek rewizji, temu dość dziwną wydać się może łatwość, z jaką Dufaure zgodził się na tę poprawkę i energia, z jaką bronił konieczności tego art. I, aby stronić od przygotowywania się do walki wyborczej, zapomnieli nie obciśły, iż rząd wynikający z konstytucyi, uszanowany być powinien, a jeśli ulegać może dyskusji, to wien być zastąpionym od napisał.

Przyjęto także art. II, którego, główną treścią, a nowością, jest przekazanie sądom polacy poprawce przewidywanej podlegających trybunałowi a mianowicie: przekroczenie przepisów o rozpowszechnianiu broszur i wszelkich rzeczy mogących służyć do propagandy komunizmu. Brakowi odnośnego przepisu zawdzięczali bonapartyści swobodę swej propagandy. Dufaure wstąpił na trybunę na to głównie, aby przy-

pomnieć, iż artykuł II, jest wynikiem parlamentarnego i sądowego śledztwa bonapartyściowskiej propagandy i komitetów tego stronnictwa, których atoli, pomimo niezaprzeczalnych dowodów sądowo osiągniętych nie było można, i prokuratorzy ograniczać się musieli na karzeniu ostatnich tylko agentów stronnictwa, którym sam fakt nieupoważnionego kolportowania zarzucić było można. Dzięki temu nowemu artykułowi pochwycony kolporter będzie mógł teraz ciągnąć za sobą przed sąd zwyczajnej policyi tych również, którzy go do podobnego kolportowania namawiali. Może być to bardzo bolesnem dla bonapartyistów, lecz, czy jutro kogoś innego równo dotknie nie ubodzie? Favre, który bronił w tej mierze zasady wolności i oponował imieniem komisji przeciw przepisom rzeczoności artykułu, ścigał na się straszną burzę ze strony bonapartyistów, na którą również piórnymi odpowiedział. Pomimo tej burzy art. II przyjęty, a III zachowano do następnego posiedzenia gdyż komisja zażądała odesłania do niej poprawki p. Jaurès, który, wnosząc, aby przy surowości ogólnych przepisów, jakim oddać podlegała prasa, oddać prefektem prawo zabraniaja sprzedaży na drodze publicznej. Poprawka to bardzo pożądana, gdyż wiele jest we Francji, mianowicie w Paryżu dzienników, które żyją głównie z rozpowszechniania kłopotów bulwarowych i na dworcach kolei żelaznych. Częstokroć więc, gdy przewinienie prasowe nie podlega sądowemu poszukiwaniu, lub przy trybunał nie zostanie uznane, pomimo tego prefekt, samowolnie pozbawiając dziennik prawa sprzedaży ulicznej, może go przypisać o upadek. A najcięższe przestępstwo prasowe, podlegające trybunałowi policyi poprawczej, nie pociąga jeszcze za sobą równo dotkliwej grzywny.

Na wczorajszym posiedzeniu, Raoul Duval, który oponował przeciw art. I, pochwylił sposobność, aby uderzyć raz jeszcze na prawy środek, „który chciał usunąć z pod głosowania powszechnego większą część swych przywódców, wprowadzając ich wprost przez Izbę do Senatu“. Otóż bonapartyści woleliby, aby każdy z tych przywódców prawego środka był choć raz zmuszony odstąpić się i wypowiedzieć czego chce, i dla tego, nieproszeni, głosowali na listę lewic, na której znajdowali nazwiska przeciwników jawnych, lecz szczerych, republikańskich i monarchistów. Wprawdzie ks. Broglie odpowiedział dość namiętnie Duvalowi, lecz myśli się twierdząc, że po prawej stronie nie lista była pojednawczą, po lewej znacząca nienawiść. Lista prawicy pojednawcza... była również wykluczającą przeciwników jak lista lewicy, która zwyciężyła.

Rzym 27 grudnia.

Za dni kilka ukończy się rok jubileuszowy a z nim trzy czwarte wieku, który zrodzony pod wpływem i ichnieniem rewolucyi francuskiej był ciągiem polem walki zasad chrześcijaństwa z nowym ustrojem społecznym liberalizmu, a który zbliżając się do kresu dni swoich nie tylko nie zwisłszy nam pokój, lecz także gotował się na cięższe próby i twardszą jeszcze szkołę wytrzymałości. Kościół krótko tylko miał chwile wytchnienia, w siedemdziesięciu pięciu latach ostatnich. Ale nigdy podobno nie był w trudniejszym położeniu i nigdy nie widział się otoczony na raz przez tylu i tak różnych nieprzyjaciół. Nigdy też może nie pokazał w historii tyle siły, tyle żywotności, tyle zasobów moralnych i nigdy chyba jeszcze nie złożył tak jawnych, jasnych, głośnych dowodów swego boskiego posłannictwa.

Dawniemi czasy jubileusz ścigał do Rzymu tysiące pielgrzymów, których wiara umiała pokonać trudności, o jakich nasze pokolenie przyzwyczajone do kolei żelaznych i wszelkich ułatwień komunikacji nie ma nawet pojęcia. A jednak bogaci i biedni ciągnęli z dalekich krajów do grobu Apostołów, by złożyć winy żywota i w mieście świętem otrzymać ich przebaczenie. Matteo Villani naczynny świadek powiada w swej kronice, że 1350 r. przybyło do Rzymu blisko milion dwakroć pielgrzymów, a dziennie około pięciu tysięcy wchodziło i wychodziło z miasta cudzoziemców. Jeżeli liczba ta jest nieco przesadzona, to obliczenia dokonane świeżo, a oparte na ówczesnych dokumentach watykańskiego i miejskiego archiwum pokazują, że przynajmniej sześćdziesiąt obcej ludności odbyło w Rzymie jubileusz, głównie w pierwszych zimowych miesiącach. Śeisk w bazylice świętego Piotra był taki, że do grobu świętych Apostołów dostać się prawie było niepodobna, a na moście Anioła zginęło jednego dnia kilkunastu ludzi, zepchniętych do Tybru, prądem dwóch tłumów, które się przypadkowo były spotkały.

Przy naszym ustroju społecznym, mimo wszystkich ułatwień życia i liberalnych instytucji, podobna wódzka niemal całych narodów byłaby niepodobna i prawie niemożliwa. Ruch handlowy tak pozyskał ludzką do gwałtownego obrotu interesów materialnych, że pod pewnym względem nadołżył nam kajdany i zmusił do ciągłego wiru, który pochłania jego siły moralne, niepodległość i wyższe poczucia. Każdy wiek ma swój charakter i swoje potrzeby; ludzie średniowieczni zapewne czuliby się tak nieścisłymi wśród naszego społeczeństwa, jak nam ówczesne instytucje wydają się niepodobne do zaistnienia. Ale niewątpliwie ile razy w społeczeństwie pierwiastek religijny przeważa, kierował jego dążnościami i prawami, tyle razy Europa wydawała z siebie czasy ogólnego rozwoju umysłowego, moralnego i materialnego, narody używały swobody i pomysłowości, a kościół przewodniczył instytucjom, które epokę w historii cywilizacji stanowiła.

Kościół stojąc na do potrzeb dzisiejszych, radując się z naszym ustrojem społecznym, wyciągając łaski jubileuszu na świat cały, uwalniając wiernych od pielgrzymki do Rzymu, której na przeszkodzie stanęłyby nietylko trudności materialne, ale podobno i rządy z przestrachem patrzące na każdy objaw życia chrześcijańskiego. Bezwyznaniowe parlamenty zabraniające wszelkich procesji, jako przeciwnych pojęciom postępu i tolerancji, byłoby ogłoszonym jubileusz na nieprzyjaciela oświaty, wolności, nowych instytucji pozbawionych wszelkiej cechy religijnej, oswobodzonej z jarzma zasad chrześcijaństwa. Toż tegoż rodzaju pielgrzymki miały raczej charakter deputacji, wysłanych do stolicy Świętej przez ludność kato-

licką w celu protestacji przeciw prawom bożym, a nie wiernym i wielkiemu spiskowi pracującemu nad obaleniem kościoła. Zaledwie czterdziestu lub pięćdziesiąt tysięcy przesunęło się tego roku przez Rzym cudzoziemców, różnych narodowości, ale nawet tak mała, cicha garstka wiernych niepokoiła rząd włoski, bo była wyrazem silnego katolickiego ruchu, w którym odradza się pogąszenie nowoczesne społeczeństwo, objawem przewrotu odbywającego się w łonie ludzkości, którego ostatniem słowem będzie zwycięstwo i tryumf kościoła.

Przed trzema dniami podniósł to w swej mowie Ojciec Święty do kolegium kardynalskiego, wzywając go trzydziesty raz z rządu Piusowi IX. Narodziny Pańskiego i zbliżającego się Nowego Roku. Poślamił nam śliczne to przemówienie podane przez *Voce della Verità*.

Londyn 26 grudnia.

Dzienniki tygodniowe krytykują lorda Derby ostrzej jeszcze, niż codzienna prasa za to, że w publicznych deklaracjach sprowadził do nie znaczącego minimum zakupno kanału sueskiego. *Spektator* oświadcza, że Rosja nigdy nie uwierzy tej bajce, że to czysto handlowe przedsięwzięcie, chociażby dwunastu lordów Derby tak utrzymywało. Francja nie uwierzy tym twierdzeniom podobnie jak Rosja, jak i świat cały, bo każdy wie dobrze, że rząd mający zdrowy rozsądek, nie zakupiłby połowy kapitału kompanii akcyjnej na to jedynie, aby się dzielił prawdopodobną dywidendą tej spekulacji, ani na to, aby zapewnić dobre wyzyskiwanie przedsiębiorstwa. Świat cały będzie przekonany, że rząd, który w połowie zakupił kanał Sueski, który posłał do Egiptu fachuwego agenta, aby uprządkował jego finanse, który tak dalece kontroluje ruch w Egipcie, że go zmusza do opuszczenia Zanzibaru i do wstrzymania zabiorów w Abisynii, świat cały będzie przekonany, że rząd ten ma w Egipcie politykę określoną i z wybitnemi celami, do której nie śmie się przysądzać o twarcie z tych lub owych względów.

Większa część dzienników tygodniowych pisze w tym samym tonie. Mowa lorda Derby potwierdza to, na co już nacisk położylem: błąd jaki popełnił p. Disraeli, niezwołując zaraz parlamentu, aby sankcjonował operacyę kupna. Opinia publiczna byłaby w pierwszym chwili przytłaczona entuzjazmem to kupno; teraz gabinetowi grozi nie tak serdeczna aprobata, chociaż znów, dzięki większości, nie potrzebuje się obawiać przegranej, która by go zmusiła do ustąpienia.

Mowa lorda Derby ogólna i przemilczająca a niezwołanie parlamentu przez p. Disraeliego, każe się domyślać czegoś więcej, niż niechęć do zbliżenia się do polityki zagranicznej, nasuwają przypuszczenia pewnych *ardres-pensés* w intencjach rządu angielskiego. Ważne podejrzenia przebiegają teraz co do polityki zagranicznej p. Disraeliego. Przyjmuje się więc, że postanowił przybrać postawę przeciwnika naprzeciwko trzech wielkich potęg, i domagać się, aby więcej zwracał na reformy w ostatnim firmanie przez Sułtana ofiarowane, niż owe trzy mocarstwa zamierzają. Anglia po długim namyśle dopiero przystała była na komisyę konsultów zebrałą na początku powstania. Jeśli prawdą jest, jak tu mniemamy, że Rosja gra podwójną grę i podkopyje cichaczem dzieło trzech mocarstw, do których należy, i że była instygatorką, inicjatywą sułtańskiej w jego ostatnim firmanie, co do reform, to wranie się Anglii w tym duchu, jak to mówili, mogłoby zmusić Rosję do postępowania dalej tą drogą, do loiki i konsekwencji, do otrzymania od obydwojch swych sojuszników dostatecznej zwłoki, aby wypróbować ofiarowane przez Turcję reformy.

Jeśli Rosja nie chciała tego uczynić, skompromitowałaby się nawet wobec Turcji, okazawszy się mniej pewnym przyjacielem niż Anglia; jeśli zaś postąpi tak, jak doradza rząd angielski, ostabi swoje przyzmięcie z Austrią, która zresztą już zostało zachwianem.

Koszta podróży księcia Wali do Indji dochodzą do tak znacznych sum, że po raz wtóry będzie trzeba żądać kredytu od parlamentu. Obowiązek rozdawania darów na prawo i lewo wskazywany obyczajem krajowym, wyczerpał już skrzynkę Księcia. Prezent, jakie książęta indyjskie składają księciu Wali, bywają przedtem poddawane ocenieniu osób ze świty Księcia. Zdarzyło się już po kilkakroć, że odmówiono w imieniu Księcia przyjęcia ofiarowanego daru, jako zbyt kosztownego, aby Książę mógł odzwzględnić się podarunkiem równo wartości. Dzienniki indyjskie redagowane przez krajowców, czynią porównania otrzymywanych i składanych darów przez Księcia, porównania niezbyt przyjemne.

Dymisy p. C. S. Reads, podsekretarza stanu w rządzie miejscowym (*local government Board*), stało się dotkliwym ciosem dla rządu. P. Read jest farmerem i jest jedynym przedstawicielem tej warstwy społecznej, zasiadającym w Izbie niższej parlamentu, gdzie też reprezentował interesy dzierżawców wobec interesów właścicieli ziemskich. Obie te klasy należały przeważnie do konserwatywistów. Środki, jakich rząd używa dla wstrzymania zarazy na bydło rogate, były bardzo nieuprzejme dla farmerów. P. C. S. Read domagał się zmiany systemu w tym przedmiocie, a gdy tego nie osiągnął, podał się do dymisji. Farmerzy w całym kraju popierali żądania p. Read. Teraz gdy się usunął, podpisują doń adresy, czynią składkę na pamiątkowy podarek, i dają bankiety, na których w toastach i mowach protestują przeciw postępowaniu ministerstwa, które zawdzięczało swój tryumf przy ostatnich wyborach poparcie klasy dzierżawców.

Wojny Kościół prezbiteriański w Szkocyi, rozpoczyna nader ruchliwą i dobrze pokierowaną kampanię za zniesieniem Kościoła urzędowego w Szkocyi.

Bukareszt 22 grudnia.

Ostatnie dwa tygodnie nie obitowały w wypadki polityczne. Izba spokojnie prowadzi swe prace i obraduje obecnie w wydziałach nad budżetem r. 1876, starając się zaprowadzić równowagę w dochodach i

Prenumeratę przyjmują:

W Krakowie: Administracja „CZASU“, księgarnia p. S. A. Krzyżanowskiego, handel Dworskiego, tudzież wszystkie urzędy pocztowe. **Głoszenia** (ogłoszenia) przyjmują się za opłatą od miejsca wiersza drukiem drobnym (poitownym) za pierwszy raz 10 c. za każdy następny raz po 5 c. **Nadawanie** (na 5 stronicy dziennika) od miejsca wiersza drukiem drobnym po 30 c. za każdy raz. **Dołączanie** do „Czasu“ (prospekta, cyrkularze, ogłoszenia i t. p.) przyjmują się za cenę i złr. od 100 egzempl. dla zamiejscowych, a 50 c. od 100 egz. dla miejscowych prenumerat. Przepisane należy do przesyłki nie naprzód nadesłać przekazem pocztowym. **Głoszenia i prenumeratę** przyjmują: we **Lwowie** W. Piłkowski ul. Teatrna 9; w **Paryżu** wyłącznie p. Adam, Carrefour de la Croix Rouge 2; (prenumeratę p. W. Raczkowski, Faubourg Poissonière 33); w **Wiedniu** pp. Hasenstein & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtu n. M., Berlinie, Lipsku, Bazylei i Wrocławiu), A. Oppel (także w Pradze), R. Moese (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymburze), G. L. Daube & Com., (także w Frankfurtu n. M.), Rottler & Com.

rozrachodach, co jest rzeczą nielatwą, skoro chodzi o pokrycie niedoboru w ilości 5 milionów, podczas gdy wydatki są już zredukowane tyle, ile tylko było można. Armię zredukowano o 3000 ludzi, ale poniosłszy już dla niej ofiarę tak znaczne, byłoby z pewnością niepolitycznie zmniejszać ją jeszcze bardziej, i to w chwili, gdy ona może być potrzebna nie dla wojny, która nie zdaje się prawdopodobną, lecz dla tego, aby Rumunia była gotową na wszelkie ewentualności i aby mógł rzucić na szalę swoje siły także w sprawie będącej dziś na porządku dziennym. To też 48 dział najnowszej wzoru, udoskonalonego systemu Kruppa, nadeszło wczoraj do Turn-Severina na celem uzupełnienia artylerii rumuńskiej, która wraz z 72 działami Kruppa poprzednie zakupionymi liczy obecnie 120 paszory ognistych, nie licząc 80 dział starych, które zawsze mogą być użyte w milicji. Jak się dowiaduje, chodzi także o zakupno 100,000 szasportów, zabranych przez Prusaków Francuzom, które Prusy ofiarują obecnie Rumunii po 22 franki za sztukę, tak że Rumunia mogłaby na wiosnę wystawić łatwo 50,000 ludzi gotowych wyruszyć i odstąpić starych swych broni palnej (około sztuk 100,000) Bułgarom. Ale taka ewentualność mogłaby nastąpić wtedy tylko, gdyby pożar rozpostarł się na cały Wschód.

Rumunia jest już tak blisko swojego celu, że nie straci, czekając cokolwiek; a nawet byłaby za lat kilka temu więcej zdolną do zerwania dojrzałego owocu. Książę na osobnej rozmowie określił politykę zagraniczną Rumunii w następujący sposób bardzo dokładny: „Bacne śledzenie wypadków za granicą a czynne przygotowania w kraju samym“. Gdy osoba rozmawiająca z nim, mówiła o tajnym traktacie, zawartym wedle wiadomości dziennikarskich między Serbią a Czarnogórą, książę odpowiedział, iż nie wierzy temu, książę Mikołaj bowiem ma taki mrok pomiędzy plemionami serbskimi, że w własnym interesie powinien nie sprzywiać się z księciem Milanem. Książę Karol dodał, że podczas wizyty księcia Milana w Bukareszcie przed rokiem radził mu zbliżyć się do Czarnogórze, ale że książę Milan nie chciał o tem słuchać, uważając je za oszustów.

Opozycja prowadzi dalej swą walkę przeciw rządowi przedwzyskiem za pomocą prasy, nie jest bowiem reprezentowaną w Izbie, gdzie jej spłano figla. Wiecie, że wszyscy przywódcy opozycji w liście dziesięciu, którzy sami tylko dostali się do Izby, złożyli swoje mandaty pod koniec sesyi ostatniej, gdy Izba uchwałała konwencję handlową z Austrią, a to w nadziei, że będą w sam czas wybrani znowu na sesję następną, ustawa wymaga bowiem, aby między trzmięsiadą od zawiązania kresza poselskiego aż do ponownego wyboru. Izba jednak nie przyjęła wówczas ich dymisji, byłby to zniewoleni na nowo złożyć swoje mandaty na początku sesyi obecnej, a tak będą ponownie wybrani dopiero wtedy, gdy im wypadnie chyba przyszłość się mowie na zamknięcie sesyi. Dzięki temu manewrowi ministerstwo jest panem Izby, a ta wszędzież zdaje się być trochę zażenowanym; jeśli bowiem liżne opozycje są nieprzyjemne, brak wszelkiej opozycji staje się monotonią.

Książę zawsze jeszcze jest obłożnie chora i pozostanie nią przez całą zimę. Mówią, że cierpi ona na atekcyjne szpiku.

Belgrad 20 grudnia.

W skutku nawiązania na nowo dobrych między Belgradem a Cetynią stosunków p. Christić otrzymał od księcia Czarnogóry order Niepodległości, ustanowiony przez zmarłego księcia Danila. Niebawem nastąpi nominacja agenta serbskiego, który rezydować będzie w Cetyni i nawiązać książę Mikołaj pośle swego rezydenta do Belgradu.

Skupeżna uchwałała ustawę, wedle której wszyscy mężczyźni bez różnicy stanu, urzędnicy, księża, profesorowie i t. d., aż do wieku lat 55 ukończonych, obowiązani służyć w milicji narodowej. Szkoty wojskowe dla osób cywilnych już są otwarte w Belgradzie i na prowincyi. Będą miały na celu oficerów młodszych w milicji narodowej, która ich wielu potrzebuje.

Dnia 18 b. m., w uroczystość św. Andrzeja, Serbja obchodziła narodowe święto niepodległości przyznane przez Portę w r. 1830. Po nabożeństwie w cerkwi metropolitalnej w Belgradzie Książę Milan przyjmował powinszowania urzędników stanu, ciała dyplomatycznego, duchowieństwa i skupeżni, która w komplecie udała się do pałacu. Wieczorem miało być iluminowanie i przy lampionach wyprawiono serenade na cześć pary książęcej.

Zapał pałotyczny dla wojowników hercegowińskich dochodził szczytu swego. Koncerty, biesiady, czytelnie zbierają co tydzień dąki, aby wysłać je do Cetyni a z tamąd do Hercegowiny. Zdaje się tu, że wojna między Serbią a Turcją z początkiem wiosny jest rzeczą w zasadzie postanowioną, jako absolutnie nieuniknioną.

Konstantynopol 20 grudnia.

(F) Zważając na wypadki bieżącej europejskiej polityki i budząc kierunek opinii publicznej, nie trudno spostrzedz, że prócz wewnętrznych spraw każdego kraju, jeden jest punkt, na którym cała dyplomatyczna działalność i uwaga powszechna są zwrócone. Punktem tym jest Turcja, a raczej ścisła mowa Wschód.

Kwestya wschodnia, nierozwiązana obciążeniemi wysiłkami wojny krymskiej, flamiem od tego czasu nieustannem staraniem dyplomacji, dla której ciągłym była postachem, na nowo dziś wybuch, ze wzrzech stron rozsądając spróchniały budynek otomański potęgi. W tem położeniu trudnem jest zadanie pisać zjad do politycznego dziennika; czytając publiczność, wymaga wiadomości i wskazówek syntetycznych charakteru mogących: Żądanie słusne, zaiste, że w zadaniu weniem o własne cała leży trudność. Kwestye polityki wschodniej dotyczącej, rozstrzygają się gdzie indziej, objawiając się tutaj dopiero w formie koniecznych wyników. Dzisiejszy stan państwa tureckiego

przypomina nam inny kraj i epokę inną, co jakkolwiek przed wiekiem miniona, boleśnie tkwi w polskiej pamięci, gdy o żywotnych kwestjach bytu państwa nie Warszawa, lecz Petersburg, Berlin i Wiedeń stanowiły, gdy upadający tron i sejm bezsilny, do prostego rejestrowania woli nieprzejmowanej czynności swą zredukować zmuszone były. Tu sejmu nie ma, posłów i senatorów w Sybir nie szła, bo też z tureckimi paszami łatwiejsza sprawa.

Wybitną cechą i zarazem dowodem tego rozstroju sił żywotnych, tak państwowych jak społecznych, jest zupełna obojętność, z jaką miejscowa publiczność spogląda na tok bieżących wypadków i finansowa rewolucja Mahmuda Paszy, powstanie Hercegowiny, wspólny nacisk mocarstw północny na reżymu Wysockiego Porty, nowe Anglii w Egipcie stanowisko, wszystkie podnoszące się po nad Bosforem burze, tyle tylko budzą chwilowego interesu, tyle tylko znajdują odgłosu, o ile na dzienne kursy giełdy oddziaływają.

Dziennikarstwo Pery temu nastrojowi ogólnemu przewodniczy, tem bardziej, że ścieśnione nadzorem biura prasowego nie może pod karą nagłej choć przewidzianej śmierci palące kwesty bytu państwa dotyczące podnosić. Z tutejszych gazet wiemy co się dzieje w Indjach, Chinach lub Japonii, znamy dokładnie stroje dam na oficjalnych przyjęciach w Wiedniu, Petersburgu, Londynie lub Wersalu, z dokładnością ocenimy każdy ruch Karlistów czy też wojsk Alfonsa XII w Hiszpanii, ale za to milczą one o Hercegowinę, za to przed kilkoma miesiącami pierwszą wiadomość o redukcji długu publicznego przysłała tu z Berlina, jak świeżo pierwszą wieść o nowych ustępstwach Sultana wyczytaliśmy w wiedeńskich organach.

Tak wypowiedziawszy z góry okoliczności łagodzące i tłumaczące rozmaite braki i niedokładności, jakie w listach stambulskich zbyt często napotkasz się dając, przystępuję do opisanja rzeczy, faktów i pogłoszek bieżących.

Opłakany stan finansów tureckich oddawna wszystkim był znany, oddawna wiadomo powszechnie, że skarbu państwa doprowadzony był do sytuacji świętego tureckiego, o którym mówi znane przysłowie. Przyczyną tej ruiny kraju, niezaprzeczenie jednego z najbogatszych, były i są rozliczne. Apatya rządu, wstręt do wszelkiego postępu w całym społeczeństwie, brak sumiennej administracji, łachwosć zaopiecznia się z zachodnich kapitalistów, spowodowała misyafy i spowodowały rzeczywiste katastrofy.

Z takim to rozpaczliwym położeniem stanął był zmuszony do walki, powołany przez Sultana dla zarządzenia zlewu, Wielki wezyr Mahmud Nedim-pasza. Jak się z zadania wywiązał wiadomo. Przyjęta przez niego droga, ludziom prywatnym na szczególnie przepisanym kodeksie zamknięta, historia jednak nie jedno już państwo pokazuje nam idące po niej. Co prawda, zwykle następowało to ponieszczeniach zewnętrznych wojnach, lub wewnętrznych zaburzeniach, Turcy dopiero danem było bankructwem zamknąć dwudziestoletnią epokę pokoju, przedstawianą zawsze za czas cywilizacji, postępu i odrodzenia.

Dyskutować zle i dobre użycie środka strony, jest mi niepodobnem, bo odierwane ekonomiczne i finansowe spekulacje i dowodzenia, wychodzą koniecznie poza nasze ramy, w jakich list zamykać się musi; reforma zresztą, a raczej rewolucja finansowa Mahmuda Paszy tyle już wywołała polemiki, że rozbiierając ją dzisiaj, musiałbym niezawodnie wpadnąć w powtarzanie, żadnego aktualnego interesu nieprzedstawiającego.

Praktyczna jej skuteczność przyszłość pokaże do piero, dzisiaj sędzić można tylko natmiśnięcie bezwzględne następstwa. Są one nader smutne w kraju, gdzie febra giełdowych spekulacji całe ogarniała społeczeństwo. Nędra powszechna, stanowiąc upadek publicznego i prywatnego kredytu, zupełna stagnacja interesów, oto do dziś dnia jedyny owoc jaki dzieło Mahmuda Paszy wydało.

Z Hercegowiny wiadomości wojenne dochodzą tylko jednostronnie. Rząd mówi ciągle o odnoszonych przez wojsko stanowiących tryumfach, które jednak w rzeczywistości nie nie rozstrzyga, nazajutrz bowiem po jednym zwycięstwie, znowu nowe w szpalach płatnych dzienników zwycięstwa odnosić trzeba. Oficjalne komunikacje głoszą męstwo tureckiego żołnierza, lirycznie opiewają jego dobroć, łagodność i słodycz, rzeczywistość jednak tym różowim nie odpowiada obrazom. Rzeczywista prawda jest, że dla położenia tamy rozwojowi państwa, trzeba było cały kraj ogłodzić z wojska, że nagromadzone siły nie były w stanie stłumić go przed zimą, której nadzieje przeszkadza obecnie operacyom wojennym w kraju górzystym, że żołnierz jest zdemoralizowany a oficerowie niedostateczni, że wszyscy cierpią wielkiej niedostatek, że szpitale wojskowe zapelnione chorymi, że pełnione okrucieństwa cofają nas o cztery wieki i przypominają najgwałtowniejsze chwile podboju.

Wojenne zresztą koleje hercegowińskiego ruchu nie są najniebezpieczniejszą dla Turcyi stroną tego powstania; finansowe i polityczne jego skutki o wiele są ważniejsze.

Utrzymanie na wojennej stopie liczącej armii pochłania ostatnie zasoby zrujnowanego skarbu, a przeciągające się istnienie niestlumionych zawichrzeń otwiera wrota zagranicznej interwencji.

Pod tym ostatnim szczególnym względem, powstanie Hercegowiny stanowi ważną epokę w historii konania tureckiego państwa, stało się bowiem przyczyną, czy pretekstem, porozumienia i wspólnego na Wschodzie działania trzech mocarstw północnych. Zastanawiać się nad charakterem, doniosłością i trwałością zgrody trzech cesarskich rządów w sprawach Wschodu, na dzisiaj przynajmniej za daleko by zaprowadzić mogło; wrócić później do tego ważnego przedmiotu, teraz zaś ograniczyć się tylko na ujęciu i przedstawieniu wywołanych dyplomatyczną interwencją wrażeń i osiągniętych dotychczas rezultatów.

Przedewszystkiem przysłać trzeba, że pokójowe zajęcie i bezinteresowna przyjaźń, jednego przynajmniej z interwencyjnych mocarstw, słabą tylko znajdują tu wiara. Znana mowa na uroczystości św. Jerzego wypowiedziana, na tutejszej giełdzie zupełnie znalazła obojętność, kursa nawet o parę jedną się nie podniosły.

Drugim i niezaprzeczonym faktem jest głębsze rozdzielenie wszystkich warstw tureckiego społeczeństwa, od pałacu Dolma-Bakce aż po najbiedniejszych tłumów Stambułu. Od paryskiego traktatu ciągle i uśmitem staraniem wszystkich tureckich ludzi stanu było oswobodzenie się z pod opieki europejskich rządów i wyłamanie z pod jarzma narzuconych ustępstw. Z tradycyjną w Konstantynopolu przebiegłością do tego celu dążyli: tak dobrze dawniej, Aali i Fuad, jak teraz naczelnic pseudo-postępowego stronnictwa młodej Turcyi Mithas-Pasza, lub starsi wiejący Mahmud. Ludzie i okoliczności wciąż na tej drodze Turcyi pomagali zarówno, a im bliższy i poważniejszy cel się zdawał, tem boleśniej

ottomańska duma dzisiejszą bezsilnością wobec Europy dotknęta.

Groźne dla chrześcijaństwa pogłoski, krążące między mieszkańcami stolicy, jakkolwiek obecnie przesadnie niezawodnie, rozdrażnienia tego dotychczas są do wodom.

Podczas gdy w muzeum państwowym dawną nienawiść przeciw chrześcijanom, budzona podstępami Ulemów, wrzód zaczyna i przy lada sposobności w krwawy czyn zamienić się może, rząd turecki bezsilny wobec obcego nacisku, daje nowe przedstawienie, tyle już raz granęj przed Europą, komedii reform.

Hatty-Szerif z 3go listopada 1839 r., Hatty-humajun z 18go lutego 1876, zapowiadały reformy, które nigdy zrealizowane nie zostały; cesarski firman znoszący własność religijną *Wakuf*, tak jest jeszcze niedawny, a o tym właśnie chwili sam Sultana obdarza 80ciu niertochomociami, budując się jego kosztom monumentalny meczet na przedmieściu Beşik-Tas z; też same losy czeka i hatt ostatni.

Treść jego, telegraf całemu już światu podał. Zawiera on niezaprzeczenie wiele zbawienych myśli, wiele świętych obietnic: Niezależność sądownictwa, ustalenie ziemskiej własności, zupełne porównanie wyznań, zmniejszenie podatków itd. itd., — co więcej, w wysokiej Porcie zasiada, pod prezydencją wielkiego wezyra, specjalna komisja, której zadaniem jest wprowadzić w żywy fakt sułtańskie słowo. To piękna strona medalu, specjalnie dla europejskich oczu przeznaczona; na nieszczęście, po za nią, jest druga jeszcze — strona praktyki, zupełnie platonizmem przyręceniem rządu nieodpowiadająca.

Te stanowcze twierdzenia zdawać się mogą stronicznie i przesadnie, są one jednak na doświadczeniu przeszłości oparte, a w przyszłych listach nie jeden dowód zupełnej ich słuszności przedstawię.

N. Pan polecił przenieść proboszcza wojkowskiego w Krakowie X. Jana Skrzyńskiego w stały stan spoczynku, jako zupełnego inwalidę.

N. Pan mianował Dra Wiktora Łodzińskiego, lekarza asystenta w szpitalu żałogowym w Krakowie, starszym lekarzem w rezerwie pułku piechoty Baumgartena N. 56.

N. Pan nadał radcy namiestnictwa i krajowemu referentowi sanitarnemu we Lwowie Dr Ignacemu Ressigowi tytuł radcy dworu z uwolnieniem od taksy, a to z okoliczności przeniesienia go na własną jego prośbę w stały stan spoczynku.

Minister spraw wewnętrznych przeznaczył nowo mianowanych starostów: Piotra Skwarczyńskiego do Birczy, Mieczysława Polikowskiego do Borszczowa i Tadeusza R. Dzieduszyckiego do Zaleszczyk; tudzież przeniósł starostów: Ferdynanda Bissachiniego z namiestnictwa do Turki, Eugeniusza Beneszkę z Miela do Jarosławia, Romana Zdzankiewicza z Niska do Miela, Jana Kasparka z Chranowa do Rudek. Teofila Janiszewskiego z Birczy do Chranowa.

Namiestnik mianował Juliana Ścierańskiego wadmistrzem przy urzędzie miar i wag we Lwowie.

Rada szkolna krajowa mianowała nauczyciela tymczasowego w Młyniskach Jana Elektorowicza rzeczywistym nauczycielem szkoły etatowej w Deronowie.

Wiedeń 2 stycznia. Dziennik rozporządzeń dla armii przyniósł w tych dniach, jak to już nadmieniliśmy — nowe przepisy o awansach wojskowych, tudzież reorganizację sztabu generalnego znaną z rozpraw delegacji a w końcu przepisy o sporządzaniu list kwalifikacyjnych dla sztabowych i starszych oficerów, tudzież dla kadetów.

Według ogólnych postanowień tych przepisów mianuje Najj. Pan wszystkich oficerów, w zasadzie według porządku. Wskutek niezwykłego jakiegoś czynu czy to w spokoju czy też podczas wojny, może Najj. Pan powołać oficera na wyższy stopień z pominięciem innych, starszych jego kolegów. Wszyscy pułkownicy i generałowie tworzą według rangi osobny stan kontraktualny.

Awansy w czasach pokoju. Zwykły szeregowiec może zostać sierżantem dopiero po 6-miesięcznej służbie; kłównikiem oddziału zaś (*Zugführer*) tudzież feldwebelm lub wadmistrzem dopiero po jednoroocznej służbie. — Zastępów oficerów mianuje państwowe ministerstwo wojny na wniosek komendanta; zastępcą oficera zatrzymuje swój stopień kadecki. Wszystkie powyższe mianowania nie są zaiste od pewnego terminu i mają być ogłaszane w rozkazach dziennych. Podporucznikami mogą być mianowani uczniowie wojskowych zakładów naukowych; kadecki, jeżeli posiadają stosunkowo wykształcenie pod względem towarzyskim. Co do kadetów ma komendant zapytać korpus oficerski, czy kandydat posiada dostateczne wykształcenie. Poruczników i kapitanów mianuje Najj. Pan na podstawie list kwalifikacyjnych. Jeżeli porucznik ma być powołany na stopień kapitana sztabu głównego, musi posiadać bardzo dobrą kwalifikację i musi w szkole wojennej złożyć egzamin z postępowem co najmniej dobrym. Majorami mogą zostać ci kapitanowie i rotmistrzowie, którzy tak co do charakteru, jak co do służby są dobrze notowani w listach kwalifikacyjnych; przed mianowaniem muszą jednak poddać się egzaminowi, i złożyć go z „odpowiednim“ postępowem. Do takiego egzaminu może zgłosić się każdy kapitan lub rotmistrz. Podporucznikami będą mianowani ci majorowie, którzy dają rękojmnie, iż w charakterze komendantów pułkowych spełnia obowiązki ciężej na pułkownika. Pułkownikami zaś mianowani będą podpułkownicy, którzy w tym charakterze dali dowody swego uzdolnienia. Generalmajorami mianowani będą pułkownicy, którzy złożyli dowody nieskazitelnego charakteru i zdolności wojskowych, dowodzili co najmniej dwa lata batalionem piechoty, dywizją kawalerji, baterją dział albo pułkiem ciał i złożyli przytem dowody, iż są zdolni dowodzić całą brzygadą. Promocja na wyższe stopnie generalne nie jest zawisła od rangi.

Promocja oficerów w rezerwie następuje wówczas, jeżeli okaze się brak oficerów w rezerwie na stopie wojennej. Wówczas następuje mianowanie kadetów rezerwy, oficerami rezerwy podług porządku. Jeżeli zabraknie kadetów rezerwy, wówczas następuje promocja jednorocznych obywateli na oficerów rezerwy. Podporucznicy rezerwy mogą w czasach pokoju awansować na poruczników, jeżeli pozostawali w czynnej służbie najmniej cztery lata i są dobrze ukwalifikowani, albo jeżeli nie służyli czynnie cztery lata, ale odbywali własnym kosztem sześciomiesięczną próbę i podczas tej próby dali dowody uzdolnienia, albo nareszcie tacy podporucznicy, którzy przedtem służyli jako jednoroczni ochotnicy, odbyli trzy dwiczenia i sześciomiesięczną próbę. Porucznicy, kapita-

nowie i oficerowie sztabowi rezerwy nie mogą awansować w czasach pokoju.

W czasach wojennych odpadają przy awansach wszystkie warunki, jakie są potrzebne do osiągnięcia wyższego stopnia w czasach pokoju.

Postanowienia w sprawie reorganizacji sztabu głównego, zawierają następujące ważniejsze szczegóły: Sztab główny składa się 1) z korpusu głównego złożonego z oficerów od kapitana I klasy do najwyższych stopni wojskowych. 2) Z przydzielonych oficerów, którzy mają kształcić się w służbie sztabu głównego. 3) z komendujących oficerów armii. Na czele sztabu głównego stoi starszy generał z tytułem „szefa sztabu głównego“.

Jako organ pomocniczy państwowego ministerstwa wojny, przedkłada sztab główny swe wnioski ministerstwu wojny, może jednakowoż w sprawach ważnych przedkładać swe wnioski Najj. Panu za pośrednictwem ministerstwa wojny.

Do zakresu działania sztabu głównego należą wszystkie czynności przygotowawcze do wojny; wpływa więc na wszystkie kwestye wojskowo-polityczne, na *ordre-de-bataille*, na mobilizację, na budowę warowni, na sprawy kolejowe i komunikacyjne, tudzież na wszystkie sprawy, które stoją w związku z należytym wykształceniem i uzbrojeniem armii.

Sprawy służbowe sztabu głównego będą załatwiane pod kierownictwem szefa sztabu głównego w następujących biurach: 1) W biurze dyrekcyj. To biuro załatwia wszystkie sprawy osobiste i ekonomiczne. 2) W biurze spraw operacyjnych. Tu będą załatwiane sprawy mobilizacji, plany wojenne, sprawy co do organizacji i wykształcenia armii, regulamina wojskowe, instrukcje taktyczne. 3) W biurze zajmującym się opisem Monarchii i zagranicy. 4) W biurze utrzymującym ewidencje obcych wojsk. 5) W biurze kolejowym i 6) w biurze telegraficznym. Naczelniczy tych biur nosić będą tytuły szefów a naczelnik biura telegraficznego tytuł „generalnego dyrektora telegrafu polnych“.

Do zakresu działania innych oficerów sztabu głównego należeć będzie komenda nad szkołą wojenną; dyrekcja archiwum wojennego; zajmowanie posad w oddziale wojenno-historycznym archiwum wojennego; dyrekcja map; kierownictwo przy zdejmoiwaniu map wojskowych; współpracownictwo przy pomiarach geodzyjnych i astronomicznych geograficzno-wojskowego; udzielanie nauk w szkole wojennej, w wyższych wojskowych zakładach naukowych, tudzież w technicznym i administracyjnym komitecie wojskowym; specjalne misye.

N. Pan mianował arcycy. Jana Salwatora, podpułkownika piechoty arcycy. Wilhelma Nr. 12. komendantem pułku artylerji hr. Bylandt-Rehleid Nr. 9. przenosząc go napowrót do artylerji i pozostawiając go tymczasowo w tym samym stopniu, jaki posiada.

Włochy.

Ojciec św. Pius IX następującą miał przemowę do św. kolegium kardynałów z d. 23 grudnia, którą podajemy z tekstu włoskiego;

Z końcem tego miesiąca kończymy peryod trzech czwartych części dziewiętnastego wieku — wieku, który się zapowiadał wypadkiem opatrnościowym i zadziwiającem. Pojmiecie, że mówię tu o wyborze mego dostojnego poprzednika Piusa VII.

Nie nadmieniam o tym fakcie, aby przypomnieć wszystkie jego szczegóły, jakie go poprzedziły i nastąpiły po nim, lub powtarzać w jak cudowny sposób nowy Papież był wybranym następcą przesładowanego Piusa VI; rzeczy te są wam zbyt znane. Lecz przypominam ten wielki wypadek, aby dać pojąć, że Bóg nigdy nie opuszczał swego Kościoła i że po wszystkie czasy wśród burz i największych niebezpieczeństw wyciągał swoją wszechmocną rękę, aby go podtrzymać i wybawił od niebezpieczeństw. Przypominam to, aby w obecnych okolicznościach dobrze się umocili i nabrali odwagi, a słabi nielegający obawie, wzmogli razem z swą wiarą i swą nadzieją.

Tak jest, ukochani bracia, i teraz również znajdujemy się wśród podstępów i ucieleśnienia; teraz również Kościół chwieje się wśród burz, które nim miały przed 75 laty. Lecz dziś również Bóg nas wspiera i umacnia.

Zaiste, wielu boi się, wiem to; lecz wiem także, że bojaźń jest skutkiem miłości Boga. I dałby Bóg, aby się wszyscy bali w ten sposób. Pismo święte mówi często o tej bojaźni i doradza ją. Błogosławieni ci, co się boją. Lecz bojaźń może pochodzić z dwóch przyczyn. Archaniół Gabriel wskazuje nam to jasno w słowach, jakie rzekł napróżd do Zacharyasza, a potem do niepokalanej Dziewicy:

Najwyższy kapłan boi się, a Archaniół mówi doń: *Noli timere*. I najświętsza Dziewica boi się także, a Archaniół powtarza jej również: *Noli timere*. Umocnia on ich oboje. A jednak Zacharyasz ukarany został chwilowym zaniemieniem: skazany na milczenie, a najświętsza Maryja wynagrodzoną była i stała się przeto błogosławioną przez wszystkie ludy, jak to sama wyznaje i oświadcza w swej pieśni: *Ecce enim ex hoc beatum me dicent omnes generationes*.

Ta różnica wynika właśnie z rozmaitych pobudek ich bojaźni. Zacharyasz bał się, lecz bojaźnią nieufności; i zasłużył na karę. Maryja bała się, lecz bojaźnią pokory, i dla tego uświęcił ją Bóg wielkością niezmierną: *Fecit mihi magna qui potens est*. Podobnie w czasach naszych wszyscy ci, co żyją wiarą, w rozpamiętywaniu nad wielką ruiną społeczną, która ich skłania do chwiania się między tyłu niepewnościami, boją się także, lecz bojaźń ich nie jest bez ufności w Boga; i w samotności swego serca słyszą w samych sobie umacniające słowa: *Noli timere*. I po co bać się? Wbrew przeciwnym pozorom czują oni oświecenie i wzrastającą ufność, jaką pokładają w Bogu i w potężnem wstawieniu się królowej nieba.

Bóg nie może pozwolić, abyśmy dźwigali ciężar nad siły nasze. Sam On zaręczył nam, mówiąc: *Dabo vobis potum in lacrymis in mensura*, i dla tego wierni powtarzają z Najświętszą Panną: *Fiat mihi secundum verbum tuum*. Niechaj we wszystkich, o Boże! stanie się święta Twoja wola.

Inni znow boją się bojaźnią niepewną i upadają na duchu, zwracając wzrok około siebie i nie widząc z żadnej strony wstępującego promienia światła, które towarzyszy upragnionej zorzy; nie mają oni ufności i głoszą, że beśzał doszedł do tego stopnia, że nie można już nigdzie znaleźć na to lekarstwa. Im to powiem z tymże samym Archaniółem: *Non erit impossibile apud Deum omne verbum*.

Lecz ta bojaźń mogłaby także pochodzić z innych z pragnienia własnej wygody. Każdemu wiadomo, ile wpływać może na serce lekkie bojaźń większych nieszczęść i jak są skłonni poświęcić własną godność, a nawet sumienie, aby się zastosoować do rad nowatorów politycznych i otrzymać korzyści doczesne przez spełnienie tych rad, które są zawsze pogardy godne i fałszywe.

Chciałbym więc powiedzieć tym bojaźliwym: Zwróćcie

się do dobrych, są oni bardzo liczni; aby nabrać ducha i siły. Zwróćcie się minowicie do św. kolegium kardynałów, którzy trwają silnie w pełnieniu swego obowiązku i którzy w ś. kongregacyach mnożą swe trudy w miarę opłakanego mnożenia się zamięszek społecznych; nie powinno wcale dziwić to pomnożenie trudów, gdyż sam ten zamęt skłania ludy do zwracania oczu ku Stolicy św., w której pokładając swe nadzieje, przyjmują środki, jakie proponuje, aby wybawić społeczeństwo od nieszczęść, jakie go gnębią i żądając rad słodownych, aby się utrzymać z większą pewnością na drogach prawdy.

I tu, zwracając uwagę na ogromną odpowiedzialność, jaką biorą na siebie niektórzy rządy, ciągle zajęte popielaniem przeciw Kościołowi nowych zamachów, przez które ściągają codziennie na swe głowy przekleństwo Boże, winniśmy z drugiej strony podziwiać nieugiętość prześladowanych, którzy mężnie stawiają opór grozom, obelgom, wszystkiemu co umie wymyślić nie fanatyzm, lecz szatańska zawziętość tego lub owego Nerona naszych czasów.

Jeśli nie miłe, mniemam, że w rzeczywistości nastąpiło panowanie drugiego Nerona, które się pod inną formą przedstawia. Tu siedzi on z lutią w ręku, to jest z kłamliwymi i obłudnymi słowami; udaje że pieści, podczas gdy niszczy i zamienia w żyznicza. Gdzieindziej występuje z żelazem w ręku i jeżeli krwinię przelewa, zapelnia więzienia, mnoży wygnania, łupi i łupiąc bluźni; przylascza sobie jurysdykcyę i wykonują ją za pomocą gwałtu i niesprawiedliwości. Ten co z lutią w ręku, niszczy w wielkim amfiteatrze rzymskim znak okupienia i drogę Kalwaryi, a te areny osiągnięte krwią męczenników, napuszczone są wodą stojącą i cuchnącą, symbolem sumienia tych, co są sprawcami i współnikami tak wielkiej bezbożności.

Nie mówię nic o innych okolicznościach bolesnych, aby nie zwiększyć niestępnym gniewów przeciw prześladowanym katolikom. Żdaje się w istocie, że w pewnych punktach świata chał zdetronizować Jezusa Chrystusa i wołać na nowo: *Nolumus hunc regnare super nos*. Lecz przyjdzie czas, gdy będzie można powiedzieć: *Vidi impium superexaltatum... transivi et ecce non erat*.

My tymczasem zwróćmy się do Króla pokoju aby przez wstawienie się owej dziewczyci, którą kościół wita imieniem *Virge potens*, udzielił wszystkim pokój, chociaż walczymy wśród burzy, i aby nas uczynił odważnymi atletami, iżbyśmy walczyć mogli w jego bitwach.

Błagajmy nadewszystko N. Pannę, aby nam uzyskała łaskę, iżby zamiliły usta bluźnierców; nieprzyjaciół Kościoła Jezusa Chrystusa: *Muta fiant luba dolosa*. Usta zwinocne, które nazywają dobre złem a złe dobrem, niechaj będą nieme póki w milczeniu i samotności, dzięki pomocy Bożej, nie nauczą się mówić. Teraz podnoszę ręce aby wam błogosławił i błagam Boga aby to błogosławieństwo dało nam wszystkim siłę i męstwo, tak aby uczyniła z nas zaiste pochodnię, ku którym narody mogłyby kierować swój wzrok i serca. *Benedictio Dei etc.*

Kronika miejscowa i zagraniczna.

Kraków 3 stycznia. Dzisiaj odbędzie się posiedzenie Rady miejskiej dla uchwalenia budżetu miejskiego na r. 1876. Preliminarz dochodów i rozchodów wynosi 481,331 złr.

W piątek na zakończenie roku dawny Resurs krakowski dał wspólną dla członków ucztę, która wśród toastów i ożywionej rozmowy przeciągnęła się do późnej godziny. Pierwszy toast wzniesiony przez hr. Henryka Wodzickiego, był na cześć nowo obranego prezesa hr. Kazimierza Starzeńskiego. P. Lucyan Siemiński wniósł zdrowie prezydenta miasta Dra Zybkiewicza. Już drugi rok Resurs obchodził dzień ten podobną ucztą i zapewne zwyczaj ten się ustat. Resurs dzięki dobrej administracji i coraz większej ilości członków, znajduje się w pomyślnym stanie rozwoju i może się stać przyjemnym punktem zebrań w naszym mieście. Zreformowany statut zapewnia wzmocniony byt tej instytucji.

Wczoraj odbyło się poświęcenie nowej strzelnicy Towarzystwa strzeleckiego: aktu tego dopełnił kapłan Tow., X. Pobudkiewicz, a następnie odbywały się obrady Rady ogólnej Towarzystwa.

Prezes Tow. p. Ludwik Zieleniewski zagajając je rzekł między innemi: Z Bogiem, skromnie i w ciuchosi położyliśmy węgiel, z Bogiem też rozpoczynamy obrady w tym nowym budynku, który niniejszem Towarzystwu w posiadanie oddaję. Jak Panowie widziecie, nie wiele już brakuje do zupełnego wykończenia, tak iż za kilka dni będziemy mogli już nowego budynku używać. Nie mało potrzeba było zabiegów, żeby się z budową w tak krótkim czasie uporać, a lubo stawaliśmy za pożyczone pieniądze, nie potrzebujemy się tem niepokoić, gdyż jak poprzednicy nasi budowali za pożyczkę, którą Towarzystwo w zupełności spłaciło, tak też niewątpliwie my i następcy nasi przywrócić Towarzystwu i tę nową pożyczkę bez trudności umorzymy. Nowa ta budowa miała na celu wygodę dla Towarzystwa; więc komitet przedstawił program użytkowania z niej, żeby członkom Tow. nastręczyć więcej przyjemności, wpłynąć na rozbudzenie ruchu towarzyskiego, oraz przysporzyć dochodów Towarzystwu, którego wydatki znacznie się wzmogły.

Następnie na wniosek Dr Weigla podziękowało zebranie prezesowi za niezmordowane trudy około budowy, oraz pp. Stokmarowi i Węzowiczowi, członkom komitetu budowy.

Uchwalono wreszcie wnioski przez Komitet przedstawione: Podwyższenie wkładek członków na złr. 15 rocznie; urządzanie zabaw tańcowniczych, wieczorków towarzyskich, muzykalnych i dramatycznych, oraz stała resursę dla członków Towarzystwa. Otwarcie resursy oraz objęcie nowego budynku, jak i wypróbowanie oświetlenia tudzież akustyczności sali odbędzie się w sobotę d. 8 b. m. podczas zebrania towarzyskiego członków. Program zabaw osobno ogłoszony będzie. Pierwsza zabawa tańcowniczaznaczona na następną sobotę 15 stycznia; późniejsze zabawy odbywać się będą co drugą sobotę, raz na dwa tygodnie. Na zabawy te wolno członkom nabywać bilety dla osób do Towarzystwa nie należących, za zezwoleniem komitetu i z obowiązkiem przedstawienia wprowadzonych osób gospodyniom i gospodarzom zabawy, gdyż ta nosi cechę zebrania zamkniętego i nie jest publiczną.

Nowo wzniesione budowle, lub musiały być zastosoowane do już istniejących murów, są bardzo wygodne i obszorne. Właściwa sala jest o trzecią część obszerniejszą od sali w hotelu Saskim, z obu stron ma przyległe sale i pokoje, oprócz tego obszerny pokój z werandą na piętrze na cygara. Sala przedzielona jest kolumnadą, tak że możnaby ją za pomocą zasłon lub storów na dwie mniejsze sale przedzielić. Dekoracja sali (rozpoczęta dopiero) będzie białą ze złotem; oświetlają ją dwa wielkie pająki gazowe, oraz tak zwane słońca w powale, każde o 48 światłach, doła których umieszczone są otwory dla przewiewu.

Dla orkiestry urządzoną jest galerya. Zajazd przed salą kryty, a garderoby i w ogóle wejścia i wyjścia urządzone z wszelką bacnością na wygodę i uniknięcie przeciągów.

— Dowiadujemy się, że komitet krakowski zajmujący się zbieraniem składek na zakupno obrazu „Unii“ Matejki, postanowił na powyższy cel urządzić bal. Bal ten zainauguruję tegoroczny karnawał, bo ma się już odbyć 19 stycznia we środę. Komitet zamierza nam nadać jak największą świetność i okrom udziału wszystkich serc towarzyskich w Krakowie, liczy na zjazd z prowincji. Będzie to bowiem sposobność dla zachodniej części kraju i Krakowa zadostę uczynienia za zbyt dotychczas słaby udział w subskrypcji na rzecz „Unii“. Dotąd komitet krakowski zebrał tylko 5,700 złr., podczas kiedy komitet lwowski przesłał 18,000 złr. Wiele jeszcze rad powiatowych i rad miejskich w zachodniej Galicyi nieodpowiedziało na kilkukrotne odeszły komitetu.

— Dnia 29 grudnia Dr Florian Sawiczewski, b. profesor i rektor Uniwersytetu, obchodził 50-letni jubileusz, jako właściciel apteki w Krakowie. Koleży, po większej części uczniowie niegdys jego, pomni prac i zasług poważnie szanowanego obywatela, uccili go adresem pamiątkowym w imieniu całego gremium aptekarzy Krakowa i Galicyi Zachodniej, który mu wręczyła wyznaczona do tego deputacja.

— D. 30 grudnia otrzymał w uniwersytecie Jagiellońskim p. Józef Danek stopień doktora wsszech nauk lekarskich.

— Wczoraj z powodu zaślubin panny Źwiklińskiej zamiast zapowiedzianej *Giofiell-Giofiell*, przedstawiono w teatrze grany już kilkakrotnie dramat *Chata pod lasem*, który jak zwykle, ściągając i tym razem nader liczną publiczność, przyjmującą sztukę i grę artystów rzęziemistymi oklaskami.

Jntro ukaze się pierwszy raz na tutejszej scenie czteroktawowa komedia Wiktora Sardou: *Les femmes fortes*, przełożona przez p. Kleczewskiego pod tytułem *Nilka jedwabiu*. Główne role odegrają pp. Parzanicka, Kwiatyńska, Wojnowska, Wolska, Szymański, Podwyszyński itd.

— Śnieg pada od parę dni i zasypuje drogi zaledwie jeżdżone, przez co też pociągi spóźniają się. Wczoraj rano spóźnił się pociąg lwowski popieszny o 15 minut, dzisiaj rano o 49 minut, a wczoraj popołudniu pociąg osobowy o godzinę 21/2.

— Straż policyjna przytrzymała Łukasza Mrówkę na kradzieży odzieży i chustki białej ze znakiem LB. 2; Jana Jakubasa krawczyka na kradzieży pałeczki z towarami w sklepie; Stanisława Jamroza, widczęga za kradzież kosza; Szymona Godynia z Krzeszowic za kradzież rury miedzianej.

— Zandami w Mogile ujęli bardzo niebezpiecznego złodzieja, specjalistę w kradzieży bydła, Mikołaja Karczmazyka, który od kilku miesięcy poszukiwany jest sądownie.

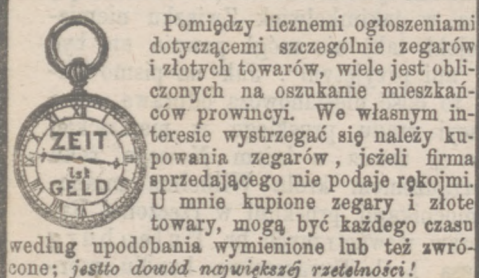
— **Bochnia** 31go grudnia.

Dwóch zaduszonych górników leży w kostnicy cmentarnej, a sześciu nieboszyków ma być pod ziemią. Niekiedy, lub omdlewających co chwilę, przyprowadzono przecież do życia. Pożar dotąd nieugaszony, gdyż wiele drzewa znajdowało się nad maszyną. Jednak dziwną i ubolewną godną jest obojętność robotników w chwili wybuchu pożaru, która wtedy dopiero zamienia się w trwogę i chęć ratunku, gdy już niebezpieczeństwo stało się bardzo groźnem.

— **Lwów** 2 stycznia.

Wycytałwszy w waszym dzienniku wzmiankę o początkowym rezultacie konkursu rozpisanego na dostarczenie planów pod budowę gmachu sejmowego, pospieszam donieść, iż dziś, kiedy plany są już wystawione na widok publiczny w sali sejmowej, rezultat konkursu przedstawia się dużo świetniej. Nie opuszczano się tak licznego udziału, nadesłano bowiem 30 planów, które z bardzo małym wyjątkiem przedstawiały się, przynajmniej dla oka niefachowego widza, bardzo pokaznie, a komisja konkursowa będzie miała nielada zadanie z wyborem planów i przyznaniem nagród. Imiona autorów nadesłanych planów są oczywiście nieznane i pokryte ścisłą tajemnicą; sądząc jednak z godel, pod którymi zapasnicy wystapili w szranki tego popisu architektów, większą planów zdradza, że wyszły z ręki polskich architektów, tak krajowych jak i bawięcych za granicą. Najwięcej planów nadeszło z Wiednia, znacznego ich kontyngensu dostarczył także Berlin, parę nadesłano podobno z Krakowa, jeden z zabarynych prowincji, reszta zaś jest owocem pracy architektów miejscowych.

Pociąg wieczorny kolei Albrechta wjeżdżając d. 30 grudnia na stację we Lwowie, wpadł na pociąg towarowy czerniowiecki. Wskutek tego obie lokomotywy zostały uszkodzone, a kilka wozów towarowego pociągu wyszło z torów i zamknęło wjazd do dworca. Nikt z podróżnych nie doznał szkody, lecz wszyscy musieli przeprawić się przez zasypy śniegowe, przy 16 stopniach mrozu do dworców, zarówno czerniowieckiego, jak galicyjskiego; przestrzeń to ogromna, zarząd zaś dworca Czerniowieckiego wcale się nie kwapił, by im jakakolwiek dał pomoc i zastawił ich własnym łosowi. Gdyby doręczak wysadził podróżnego w śniegu, byłby za to ukarany, ale kolej ma pewne przywileje, a jeśliżby kto miał być za to skazany, to chyba biedny konduktor

Pomiedzy licznymi ogłoszeniami dotyczącymi zegarków i złotych towarów, wiele jest obliczonych na oszukanie mieszkan- ców prowincji. We własnym in- teresie wystrzegaj się należy ku- powania zegarów, jeżeli firma sprzedająca nie podaje rękojmi. U mnie kupione zegary i złote towary, mogą być każdego czasu według upodobania wymienione lub też zwrócone; **jasno dowód najwyższej rzetelności.**

Nie dowierzajcie a jednak prawdziwie!

Za 10 i 12 złr. prawdziwy angielski, brny cylinder, wraz z pięknym łańcuszkiem ze złota talmi, medalionem, pudełkiem, kluczykiem i ściółką gwarancyjną, tudzież z rezerwowem szkiełkiem. Takie same chronomierze zegarki, dokładnie w ogniu złoczone, tylko 12 c. 50.

15 i 20 złr. kosztuje praktyczny, dobry piękny remontar, tak zwany cesarski zegarek, najl. wyrob jak tylko można sobie wyobrazić; lekarze i sz. duchowni nie mogą dosyć nachwalić się tych zegarków. Jestto dowód, że taki wytrwały zegarek nie może mylić się ani na sekundę.

Za 15 i 18 złr. otrzymać można modny zegarek wojskowy, lek- ki, ozdobny, przystem nadzwyczaj elegancyi, co jest rzeczą główną, bardzo punktualny, ścisły w ruchu i b. łatwość tani; do takiego zegarka otrzymuje każdy imitowany łańcuszek modnego fasonu, wraz z kluczykiem, pudełkiem, medalionem i pięcioletnim porę- czeniem.

Tylko 18 lub 25 złr. prawdziw. an- gielski srebrny, sawonit, z podwójną kopertą, najpiękniejszem grawerowaniem, wraz z łańcu- szkiem z prawdziwego złota talmi i gwaranc- ją.

Tylko 13 złr. brny i w ogniu złoczone chronomierz wraz z łańcuszkiem, medalionem ze złota talmi, skórzan. pudełkiem i gwarancyj- nym.

Tylko 16 lub 17 złr. prawdziwy angielski Prince of Wales remontar, najśliczniejszego ka- libru, z kryształowem szkłem, workiem z ni- kła, z prawdziwego złota talmi; zegarki te mają przed innemi toaletę, że można je na- kryć bez kluczyka i do takiego zegarka otrzymuje każdy łańcuszek wraz z medalionem i gwarancyjną bezplatnie.

Tylko 14 lub 17 złr. całkiem mały zegarek z prawdziw. srebra wylaczany, wraz z łań- cuszkiem na szyję i świadectwem poręcającym.

Tylko 20 złr. najdoskonalej wylacz- any w ogniu, srebrny chronomierz z podwój- ną kopertą, pięknie emaliowany, wraz z pi- knym łańcuszkiem z prawdziwego złota talmi, medalionem i gwarancyjną.

Tylko 18 albo 20 i 25 złr. piękny srebrny prawdziw. angielski ankie- r na 15 rubinach, wraz z łańcuszkiem, medalionem, skórzanem pudełkiem i gwarancyjną.

Tylko 20 i 25 złr. srebr. remontar nakręcający się bez kluczyka, wraz z łańcuszkiem i medalionem.

Tylko 40, 50 i 60 złr. złoty re- galek damski z diamentem.

Tylko 30, 35 i 40 złr. prawdzi- w. angielski srebrny remontar z powójną kopertą, gwarantowany i patentowany.

Tylko 35, 45 i 50 złr. prawdzi- w. złoty angielski ankie- r z kryształowem szkłem.

Tylko 60, 75 i 100 złr. piękny remontar ze szkłem kryształowem, 105 złr. i 115 złr. w podwójnej kopercie.

Tylko 200—300 złr. prawdziwy angielski chronomierz z remontatorem, podwójną kopertą i szkłem kryształowem.

Oprocz tego **wszystkie** gdziekolwiek przez kogokolwiek anonsowane gatunki zegarków **tanio.**

Warsztat do reparacji. Stare zegary, pocięte drogie pamiątki fami- lyjne, przyjmuję się do reparacji. Cena za re- parację z 6-letnią gwarancyją po złr. 150 3, 5 do 10 złr.

Złote towary przez c. k. urząd mennicy w Wiedniu apro- bowane.

Pierścienie. Pierścienie dla dam złr. 6, 7, 8, 9, 10, 12, 14, 15. Sygnety męskie złr. 8, 10, 11, 12 do 20.

Obrączki słubne złr. 5, 6, 7, 8.

Złote łańcuszki do zegarków. Złote łańcuszki z kluczykiem złr. 15, 20, 25, 30, 35 do 50, w najrozmaitszych fasonach. Łańcuszki długie z gładką albo wyrytą kła- merką złr. 25, 30, 35, 40, 45, 50, 55, 60, 65, 70, 80 do 150.

Złote medaliony z prawdziwymi kamieniami złr. 14, 16, 18, 20, 22, 24, 30, 35, 40, 45, 50.

Złote garnitury. Brodzka i koleczyki złr. 18, 20, 24, 30, 35, 40. Z prawdziwymi kamieniami albo perłami złr. 36, 40, 45, 50 do 500.

Złote koleczyki. Koleczyki dla dzieci złr. 1,25, 1,50, 1,75, 2, 3, z kamieniami lub bez kamieni. Koleczyki długie albo okrągłe z wisiorami lub bez wisiorów z prawdziwymi kamieniami gładkie lub w formie strzały złr. 12, 15, 18, 20 do 30.

Guziki z diamentami albo z brylantami złr. 50, 55, 90, 100 do 500.

Złote szpilki do koszul lub mankietów z szlachetnymi kamieniami złr. 6, 7, 8, 10, 12, 14, 18, 20.

Złote broszki. Pojedyncze najnowsze fasony złr. 12, 15, 20 do 25 — z fotografiami złr. 12, 15, 16 do 40.

Złote krzyżyki złr. 6, 7, 8, 9, 10, 12.

Z perłami albo szlachetnymi kamieniami złr. 8, 9, 10, 12 do 25.

Złote szpilki w rozmaitych kształtach Jokey, Sport i t. d. od 5 złr. do 30.

Z szlachetnymi kamieniami od złr. 5 do 30. Z brylantami od złr. 15 do 150.

Złote bransolety. Obrączki gładkie rozmaitej objętości złr. 18, 20, 26, 30 do 60.

Z prawdziwymi kamieniami lub perłami złr. 30, 36, 40, 50 do 80.

Z brylantami od złr. 80 do 500. (1650-18 24)

Listowne zlecenia analtwając się za pobraniem posłownem lub za nadaniem gotówką w 24 godzinach.

Na ządanie mogą być wysłane zegarki lub złote towary do wyboru za pobraniem należy- tości, a za niekupione zwrócone będzie kwota.

Ceny moich wyrobów niższe są od cen gdziekolwiek indziej ogłoszonych, a co do wy- magani, stoją zupełnie na wysokości czasu.

Wszystkie, którzy nowe zegarki lub złote to- wary zamówić sobie życzą.

Wszystkie, którzy stare na nowe zamienić so- bie życzą, raczą się udać do mojej firmy.

Philip Fromm, Uhren- und Goldwaaren-Fabrikant, Rothenthurmstr. 9, gegenüber der Wollzeile, Wien. Proszę sobie dobrze zapamiętać adres.

Nowo urządzony
Browar piwny
w Górze Ropczyckiej
(pocztą Sędziszów)
poleca s'c Szanownej Publiczności z wyborem wszelkiego rodzaju piwa na spo- sób pilznerski przyrządzonego, po ce- nach najumiarkowańszych.
Zamówienia przyjmuje
Bolesław Kluger,
piwowar w Górze Ropczyckiej
pocztą Sędziszów.
(3082-2-6)

Bilard
ograny jest do sprzedania w kasynie w Rzeszowie. Wia- domość bliższa tamże. (3116-2-3)

W Krynicy
w Hotelu Krakowskim restaura- cya, kawiarnia i cukiernia wraz z całym urządzeniem na przyszły sezon kąpielowy do wydzierżawienia.
Hotel Warszawski wraz z całym urządzeniem do sprzedania.
Bliższych wiadomości zasięgnąć moż- na u właściciela pod adresem: **S. Ra- wicz w Gorlicach.** (2732-6-)

Manuskrypty
Do sprzedania: 1. Manuskrypt o życiu i pismach króla Stanisława Augusta. 2. Manuskrypt o życiu i pismach króla Józefa II. 3. Manuskrypt o życiu i pismach króla Leopolda II. 4. Manuskrypt o życiu i pismach króla Fryderyka II. 5. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma I. 6. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma II. 7. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma III. 8. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma IV. 9. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma V. 10. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma VI. 11. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma VII. 12. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma VIII. 13. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma IX. 14. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma X. 15. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XI. 16. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XII. 17. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XIII. 18. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XIV. 19. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XV. 20. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XVI. 21. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XVII. 22. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XVIII. 23. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XIX. 24. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XX. 25. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXI. 26. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXII. 27. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXIII. 28. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXIV. 29. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXV. 30. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXVI. 31. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXVII. 32. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXVIII. 33. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXIX. 34. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXX. 35. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXXI. 36. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXXII. 37. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXXIII. 38. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXXIV. 39. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXXV. 40. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXXVI. 41. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXXVII. 42. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXXVIII. 43. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XXXIX. 44. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XL. 45. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XLI. 46. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XLII. 47. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XLIII. 48. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XLIV. 49. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XLV. 50. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XLVI. 51. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XLVII. 52. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XLVIII. 53. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma XLIX. 54. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma L. 55. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LI. 56. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LII. 57. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LIII. 58. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LIV. 59. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LV. 60. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LVI. 61. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LVII. 62. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LVIII. 63. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LVIX. 64. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LX. 65. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXI. 66. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXII. 67. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXIII. 68. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXIV. 69. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXV. 70. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXVI. 71. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXVII. 72. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXVIII. 73. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXIX. 74. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXX. 75. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXI. 76. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXII. 77. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXIII. 78. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXIV. 79. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXV. 80. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXVI. 81. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXVII. 82. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXVIII. 83. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXIX. 84. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXX. 85. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXI. 86. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXII. 87. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXIII. 88. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXIV. 89. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXV. 90. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXVI. 91. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXVII. 92. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXVIII. 93. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXIX. 94. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXX. 95. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXI. 96. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXII. 97. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXIII. 98. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXIV. 99. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXV. 100. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXVI. 101. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXVII. 102. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXVIII. 103. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXIX. 104. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXX. 105. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXI. 106. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXII. 107. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXIII. 108. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXIV. 109. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXV. 110. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXVI. 111. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXVII. 112. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXVIII. 113. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXIX. 114. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXX. 115. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXI. 116. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXII. 117. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXIII. 118. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXIV. 119. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXV. 120. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXVI. 121. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXVII. 122. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXVIII. 123. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXIX. 124. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXX. 125. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXI. 126. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 127. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 128. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 129. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 130. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 131. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 132. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 133. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 134. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 135. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 136. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 137. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 138. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 139. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 140. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 141. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 142. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 143. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 144. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 145. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 146. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 147. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 148. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 149. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 150. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 151. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 152. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 153. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 154. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 155. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 156. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 157. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 158. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 159. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 160. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 161. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 162. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 163. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 164. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 165. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 166. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 167. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 168. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 169. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 170. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 171. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 172. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 173. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 174. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 175. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 176. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 177. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 178. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 179. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 180. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 181. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 182. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 183. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 184. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 185. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 186. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 187. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 188. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 189. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 190. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 191. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 192. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 193. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 194. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 195. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 196. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 197. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 198. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 199. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 200. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 201. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 202. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 203. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 204. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 205. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 206. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 207. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 208. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 209. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 210. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 211. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 212. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 213. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 214. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 215. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 216. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 217. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 218. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 219. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 220. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 221. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 222. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 223. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 224. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 225. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 226. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 227. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 228. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 229. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 230. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 231. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 232. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 233. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 234. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 235. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 236. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 237. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 238. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 239. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 240. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 241. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 242. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 243. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 244. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 245. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 246. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 247. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 248. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 249. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 250. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 251. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 252. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 253. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 254. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 255. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 256. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 257. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 258. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 259. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 260. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 261. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 262. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 263. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 264. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 265. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 266. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 267. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 268. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 269. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 270. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 271. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 272. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 273. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 274. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 275. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 276. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 277. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 278. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 279. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 280. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 281. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 282. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 283. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 284. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 285. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 286. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 287. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 288. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 289. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 290. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 291. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 292. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 293. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 294. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 295. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 296. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 297. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 298. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 299. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 300. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 301. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 302. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 303. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 304. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 305. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 306. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 307. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 308. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 309. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 310. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 311. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 312. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 313. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 314. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 315. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 316. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 317. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 318. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 319. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 320. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 321. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVII. 322. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVIII. 323. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIX. 324. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXX. 325. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXXI. 326. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXII. 327. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIII. 328. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXIV. 329. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXV. 330. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXXXXXVI. 331. Manuskrypt o życiu i pismach króla Wilhelma LXXXX

Ważne dla wielbego Duchowieństwa

W tych dniach wydanie na widok publiczny pierwszego zeszytu (9 arkuszy pięknego druku) **Kazań na uroczystość Chrystusa Pana**. Zawiera następujące kazania: Na nowy rok: 2 kazania ks. J. Murzynskiego T. J., 1. dno ks. T. Młodziejewskiego, 1. ks. Dr. Kerschbaum (z niemieckiego), 1. ze starego rękopisu. Na trzeci króli: 1. ks. J. Młodziejewskiego (z łacini), 1. ks. Wynkowskiego i 1. ks. T. Młodziejewskiego. Na piąty: 6 kazań opracowanych podług ks. J. Murzynskiego. Na wielki piątek: 1. ks. J. Murzynskiego, 1. ks. Fabra T. J. (z łacini), 1. i opracowane z sześciu kazań ks. Madejskiego. Na Wielkanoc: 1. ks. Lasche (z łacini), 1. ks. Murzynskiego (z łacini) i 1. ks. Lasche (z łacini). Na poniedziałek wielki: 1. ks. Lasche (z łacini), 1. ks. Kromowskiego T. J. Zeszyt drugi będzie zawierał dokończenie kazań na uroczystości Pańskie, najmniej po trzy kazania na każde święto. Mogą śmiało zaręczyć, że każde da się stosownie użyć. **Prenumeratę na Galicyę przyjmuje wyłącznie tylko Wydawnictwo dzieł katolickich Dr. Władysława Milikowskiego w Krakowie.** Przedpłata na tom pierwszy wynosi 2 złr. a w. Drugi tom obejmujący będzie kazania na święta Najświętszej Maryi Panny i ukaże się przed Wielkanocą (materiał gotowy) jeżeli tom pierwszy przyjdzie najdalej przysłać. (3137-2-3) Wnieść w Włocławek.

Ks. J. Stagnaczński.

Księgarnia J. M. Himmelblaua

w Krakowie, ul. Floryńska L. 322,

otrzymała na skład **Elementarz** czyli krótkie objaśnienia o miarach i wagach metrycznych, dla tych co nie obeznani są z rachunkami, wydany przez **Antonia Kosteckiego**, a to dla rozpowszechnienia i rozprzedaży tego **Elementarza** po magistratach i urzędach miejskich wszystkich miast i miasteczek galicyjskich. (44) **Cena egzemplarza 10 c.**

Serdeczne podziękowanie

składam niniejszem **Wp. Millerowi** zamieszkającemu przy ulicy Sławowskiej L. 444, która 20 Grudnia w czasie silnego mrozu zabłąkanego mojego syna do siebie przysłał, przez co tegoż samego dnia mógł być jeszcze odszukany. (42) **Stanisław Zaborski.**

Uczeń aptekarski poszukuje zaraz użyczenia. Blizsza wiadomość pod adresem **H. N. poste rest. Kalwaryja.** (43-1-9)Dom handlowy pod firmą **Fr. Lenert w Krakowie**

naprzeciw kościoła N. M. Panny, poleca oprócz wszelkich kolonialnych towarów w najlepszych gatunkach:

Wino szampańskie butelka 5 1/2, 4 1/2 i 3 1/2 złr.; bordowskie złr. 2 1/2 i 1, 1. Ma-deja złr. 3; Malaga złr. 2 1/2; Johanna-berger złr. 2; Vöslauer czerwone i białe złr. 1 1/2, 1 i 80 c; Erlauer i Ofner po 80, 60, 50; Tokajskie złr. 3, 2 1/2, 2, 1 1/2 i 1; z innych okolic górnych węgierskich po złr. 1, c. 80, 70, 60, 50; austriackie lekkie po 60, 50 i 40 c. — **Porter** angielski but. 45 c. — **Pomarańcze** bardzo ładne po 8 centów sztuka. — **Jabłka** zagraniczne w przednich gatunkach **pół kilo** 20 c., mniejsze 10 c. — **Silniki** suszone, czarne, francuskie 55 c., żółte francuskie 36 c., turkieskie, czarne 18 c., drugi grunek 12 c., trzeci grunek 9 c. — **Wiskie** suszone 25 c. — **Gruszk** czarne bardzo dobre 20 c. — **Brzoskwinie** francuskie 44 c. — **Fig** sultanki 35 c., desertowe 25 c., na wiecach 21 c. — **Daktyle** marokańskie 80 c., egipskie najpiękniejsze 50 c., drugi gatunek 40 c. — **Kaszany** włoskie 20 c. — **Orzechy** turkieskie, długie 40 c., okrągłe 28 c., włoskie 16 c., amerykańskie, bardzo ładne i zdrowe 28 c. — **Marmulada** z wino-kich owoców 36 c. — **Powidła** turkieskie 16 c., drugie 10 c. — **Korniszony** z barylą 1/2 wiadra złr. 1 c. 30, 1/2 wiadra złr. 2 c. 60, 1/2 wiadra złr. 5 c. 20, 1/2 kilo 20 c. — **Słonina** gruba 40 c. — **Szmalce** 44 c. — **Bryndza** najlepsza 32 c. — **Świece** kościelne z czystego pszczołowego wosku 1 złr. 40 c., Apollo 58 c., parafinowe Sirius 50 c. — **Sardyńki** świeże z Nantes Phil & Canaud mała puszka 56 c., duża 85 c.; Bordowskie, mała c. 38, duża puszka 65 c. — **Musztarda angielska** słodka, bardzo przednia, butelka 70 c., francuska najlepsza 85 c. słoik, kremowa but. 45 c., pruska pół kilo 40 c., słoik 40 c., pół słoika 25 c. — **Zamówienia** zamieszajemy bądź natychmiast odwrotną koleją lub pocztą za zaliczką należytości uskuteczniemy. (4-1-)

Wyzdrowienie z kilkoletniej chrypki.

Pesz, 28 Maja 1872 r.
Wielmożny Pan G. A. W. Mayer
w Wroclawiu.
Przeżył radosem uczuciem z powodu szczęśliwego wyzdrowienia się z mojego od 4 lat trwającego zachrypnięcia, które już użył jedynie tylko **ślaski białego syropu piersiowego** u Pana, wyrażam niniejszem Panu moje najszersze podziękowanie i uznanie. (3019)
Z szacunkiem
Michał Beck, kupiec korzenny.
Jest zawsze do nabycia w Krakowie w aptece p. **Wiktora Redyka** i u p. **Piotra Krokiewicza** na Stradomiu, w Tarnowie u p. **W. T. Wielogóskiego**, w Przemyśle u p. **Edwarda Machalskiego**, — w Brzeżanach u p. **B. Fadenhecha**.

Syrup piersiowy

Dra Walthera z Drezn
najlepszy syrop domowy, na długotrwały kaszel, chrypki, kłucie w piersiach, zaflegnienie płuc. Jest do nabycia w fiaskach po 2 i 1 złr. w Apteczce **Stockmara** w Krakowie. (3039-4-6)

Cecionkami Drukarni „CZASU“.

Księgarnia G. Gebethnera i Spółki oraz Wydawnictwo dzieł katolickich w Krakowie

poleca WW. Duchowieństwu i pobożnej Publiczności świeżo wyszłe z pod prasy:

S. ALFONSA LIGNORI

Przygotowania się do śmierci

czyli

Rozmyślenia nad odwiecznymi prawdami

Stron 334. Cena złr. 1.

Księgarnia przyjmuje prenumeratę na wszystkie pisma krajowe i zagraniczne, poleca zaś Szanownej Publiczności następujące, których skład główny na Galicyę utrzymuje:

	w Krakowie — na prowincyi		w Krakowie — na prowincyi
1) Athenaeum , nowe pismo naukowe w tomach miesięcznych	złr. 4 c. 50	złr. 4 c. 80	złr. 4 c. 80
2) Biblioteka Warszawska	„ 4 „ —	„ 4 „ 20	„ 4 „ 20
3) Biblioteka Powieści i Romansów Warszawska, w miesięcznych pozycjach	„ 1 „ 50	„ 1 „ 65	„ 1 „ 65
4) Biesiada literacka , najtańsza polska ilustracja tygodniowa	„ 1 „ 50	„ 1 „ 80	„ 1 „ 80
5) Mucha , pismo tygodniowe humorystyczne warszawskie, ilustrowane	„ 1 „ 50	„ 1 „ 80	„ 1 „ 80
6) Ogniwo , dwutygodnik naukowy warszawski	„ 2 „ 70	„ 3 „ —	„ 3 „ —
7) Ognisko domowe , pismo tygodniowe, nowo zreformowane, z dodatkiem bezpłatnym 4 do 5 tomów 200 str. rocznie dzieł popularno-naukowych ilustrowanych, między temi: „Historia sztuk pięknych“, „Historia muzyki“, „Pogadanki astronomiczne i t. p.	„ 2 „ 50	„ 2 „ 80	„ 2 „ 80
8) Oplekun domowy , pismo tygodniowe	„ 2 „ 40	„ 2 „ 70	„ 2 „ 70
9) Przyjaciel Dzieci , pismo tygodniowe ilustrowane	„ 1 „ 60	„ 1 „ 85	„ 1 „ 85
10) Przegląd Sądowy i Administracyjny , pismo we Lwowie wychodzące	„ 1 „ 75	„ 1 „ 75	„ 1 „ 75
11) Przegląd Leśniczy , pismo tygodniowe poznańskie, dla każdego właściciela lasów i pp. leśniczych niezbędne	„ 1 „ 50	„ 1 „ 80	„ 1 „ 80

Dzieła ilustrowane

Willanów, Album widoków, obrazów i pamiątek po królu Janie III. zeszyt miesięczny
Bajki Lafontaine z ilustracjami **Dorégo**, księga I. złr. 2, następne po złr. 1 cent. 50.
Prospekty obu tych publikacji rozesyłamy przy „Czasie“.

Nakładem tejże Księgarni wychodzi

PRZEGŁĄD KRYTYCZNY

pismo miesięczne, które od Nowego roku w zmienionym formacie i powiększone wiadomościami z literatury zagranicznej, wychodzić będzie.
Cena rocznie 6 złr. — półrocznie 3 złr. — kwartalnie złr. 1 c. 50.

Obwieszczenie.

L. 63299. (3155)
W myśl rozporządzenia wys. c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 15 Maja 1874 r. L. 57 (dz. u. kr.) ustanawia się w porozumieniu z komisją krajową chowu koni następujące miejscowości i terminy do przeprowadzenia czynności licencyonowania ogierów, a mianowicie:

W Dolinie na dzień 17 Stycznia 1876 r.	
„ Zaleszczykach „ 20 „ „	
„ Złoczowie „ 22 „ „	
„ Brzeżanach „ 24 „ „	
„ Podhajcach „ 25 „ „	
„ Tarnopolu „ 27 „ „	
„ Buczaczu „ 29 „ „	
„ Rudkach „ 31 „ „	
„ Sanoku „ 18 „ „	
„ Brzozowie „ 20 „ „	
„ Jasła „ 22 „ „	
„ Rzeszowie „ 24 „ „	
„ Krakowie „ 26 „ „	
„ Krzyżanowie „ 28 „ „	
„ Włodowicach „ 29 „ „	

Powysze miejscowości ustanawia się z tego powodu, że z tamtych tylko okolic zgłoszili się chowodcy o licencyonowanie ogierów Chodowcy jednak, którzyby sobie życzyli otrzymać licencję dla awnych ogierów a dla jakichkolwiek bądź powodów zgłoszili je zaniedbali, będą mogli bez po przedniego zgłoszenia się przedstawić swe ogiery komisjom licencyjnym w powyszych miejscowościach i terminach, a komisye udzielić licencji, jeżeli uznają ogiery za odpowiednie.

Z o. k. Namieślnictwa.

Lwów, dnia 23 Grudnia 1875 r.

Nowy portret

Jego Świątobliwość **Plusa IX.**

Portret ten został dnia 18go Maja 1875 r. przez p. Ad. Brana w Dornach (Alzacyi) w 8 rozmiarach rozmiarach w Włocławku fotograficznie zdjęty.

Z powodu nadzwyczajnego podobieństwa portretu otrzymał p. Ad. Brana dnia 24go Włocławka brawo, w którym potwierdzono i wychwalono wytworność tego dzieła sztuki, a zarazem zamianowany został kawalerem orderu Św. Grzegorza. (3111-1-3)

1) format kart wizytowych „ 40 „

2) „ „ z brzegami zdobionymi „ 40 „

3) „ „ na większym kartonie „ 60 „

4) format gabinetowy „ 80 „

5) „ „ na kartonie, wielk. 22 cent. „ 1 „

6) kwarto „ 2 „

7) folio „ 4 „

8) wielkie folio „ 9 „

9) połowa wielk. natur. „ 11 1/2 „

10) wielkość naturalna „ 14 1/2 „

11) „ „ „ 16 1/2 „

12) „ „ „ 18 1/2 „

13) „ „ „ 20 1/2 „

14) „ „ „ 22 1/2 „

15) „ „ „ 24 1/2 „

16) „ „ „ 26 1/2 „

17) „ „ „ 28 1/2 „

18) „ „ „ 30 1/2 „

19) „ „ „ 32 1/2 „

20) „ „ „ 34 1/2 „

21) „ „ „ 36 1/2 „

22) „ „ „ 38 1/2 „

23) „ „ „ 40 1/2 „

24) „ „ „ 42 1/2 „

25) „ „ „ 44 1/2 „

26) „ „ „ 46 1/2 „

27) „ „ „ 48 1/2 „

28) „ „ „ 50 1/2 „

29) „ „ „ 52 1/2 „

30) „ „ „ 54 1/2 „

31) „ „ „ 56 1/2 „

32) „ „ „ 58 1/2 „

33) „ „ „ 60 1/2 „

34) „ „ „ 62 1/2 „

35) „ „ „ 64 1/2 „

36) „ „ „ 66 1/2 „

37) „ „ „ 68 1/2 „

38) „ „ „ 70 1/2 „

39) „ „ „ 72 1/2 „

40) „ „ „ 74 1/2 „

41) „ „ „ 76 1/2 „

42) „ „ „ 78 1/2 „

43) „ „ „ 80 1/2 „

44) „ „ „ 82 1/2 „

45) „ „ „ 84 1/2 „

46) „ „ „ 86 1/2 „

47) „ „ „ 88 1/2 „

48) „ „ „ 90 1/2 „

49) „ „ „ 92 1/2 „

50) „ „ „ 94 1/2 „

51) „ „ „ 96 1/2 „

52) „ „ „ 98 1/2 „

53) „ „ „ 100 1/2 „

54) „ „ „ 102 1/2 „

55) „ „ „ 104 1/2 „

56) „ „ „ 106 1/2 „

57) „ „ „ 108 1/2 „

58) „ „ „ 110 1/2 „

59) „ „ „ 112 1/2 „

60) „ „ „ 114 1/2 „

61) „ „ „ 116 1/2 „

62) „ „ „ 118 1/2 „

63) „ „ „ 120 1/2 „

64) „ „ „ 122 1/2 „

65) „ „ „ 124 1/2 „

66) „ „ „ 126 1/2 „

67) „ „ „ 128 1/2 „

68) „ „ „ 130 1/2 „

69) „ „ „ 132 1/2 „

70) „ „ „ 134 1/2 „

71) „ „ „ 136 1/2 „

72) „ „ „ 138 1/2 „

73) „ „ „ 140 1/2 „

74) „ „ „ 142 1/2 „

75) „ „ „ 144 1/2 „

76) „ „ „ 146 1/2 „

77) „ „ „ 148 1/2 „

78) „ „ „ 150 1/2 „

79) „ „ „ 152 1/2 „

80) „ „ „ 154 1/2 „

81) „ „ „ 156 1/2 „

82) „ „ „ 158 1/2 „

83) „ „ „ 160 1/2 „

84) „ „ „ 162 1/2 „

85) „ „ „ 164 1/2 „

86) „ „ „ 166 1/2 „

87) „ „ „ 168 1/2 „

88) „ „ „ 170 1/2 „

89) „ „ „ 172 1/2 „

90) „ „ „ 174 1/2 „

91) „ „ „ 176 1/2 „

92) „ „ „ 178 1/2 „

93) „ „ „ 180 1/2 „

94) „ „ „ 182 1/2 „

95) „ „ „ 184 1/2 „

96) „ „ „ 186 1/2 „

97) „ „ „ 188 1/2 „

98) „ „ „ 190 1/2 „

99) „ „ „ 192 1/2 „

100) „ „ „ 194 1/2 „

101) „ „ „ 196 1/2 „

102) „ „ „ 198 1/2 „

103) „ „ „ 200 1/2 „

104) „ „ „ 202 1/2 „

105) „ „ „ 204 1/2 „

106) „ „ „ 206 1/2 „

107) „ „ „ 208 1/2 „

108) „ „ „ 210 1/2 „

109) „ „ „ 212 1/2 „

110) „ „ „ 214 1/2 „

111) „ „ „ 216 1/2 „

112) „ „ „ 218 1/2 „

113) „ „ „ 220 1/2 „

114) „ „ „ 222 1/2 „

115) „ „ „ 224 1/2 „

116) „ „ „ 226 1/2 „

117) „ „ „ 228 1/2 „

118) „ „ „ 230 1/2 „

119) „ „ „ 232 1/2 „

120) „ „ „ 234 1/2 „

121) „ „ „ 236 1/2 „

122) „ „ „ 238 1/2 „

123) „ „ „ 240 1/2 „

124) „ „ „ 242 1/2 „

125) „ „ „ 244 1/2 „

126) „ „ „ 246 1/2 „

127) „ „ „ 248 1/2 „

128) „ „ „ 250 1/2 „

129) „ „ „ 252 1/2 „

130) „ „ „ 254 1/2 „

131) „ „ „ 256 1/2 „

132) „ „ „ 258 1/2 „

133) „ „ „ 260 1/2 „

134) „ „ „ 262 1/2 „

135) „ „ „ 264 1/2 „

136) „ „ „ 266 1/2 „

137) „ „ „ 268 1/2 „

138) „ „ „ 270 1/2 „

139) „ „ „ 272 1/2 „

140) „ „ „ 274 1/2 „

141) „ „ „ 276 1/2 „

142) „ „ „ 278 1/2 „

143) „ „ „ 280 1/2 „

144) „ „ „ 282 1/2 „

145) „ „ „ 284 1/2 „

146) „ „ „ 286 1/2 „

147) „ „ „ 288 1/2 „